

[A. Lyng.]

anderledes, når talen er om anden kønslig omgængelse end samleje.

I visse kredse af befolkningen anser man det for ganske uskadeligt, at voksne beskæftiger sig kønsligt med mindreårige. Man mener, at der ved de uterlige handlinger hverken tilføjes barnet fysisk eller psykisk skade, når blot de ikke foretages mod barnets vilje.“

Det er grimme ord, der her er nedfældet i disse uhyggelige bemærkninger — ja, læg mærke til: i bemærkningerne til lovforslaget. De er så kategoriske, at ikke engang formildende ord, f. eks. „som om“ eller „det synes, som om“, har været anvendt. Jeg vil derfor sige her på rette sted, det sted, hvor den slags ting skal siges, at efter min overbevisning er det, der står her, forkert. Jeg ved ikke, om det er hændt, at enkelte personer, der har været indkaldt som vidner ved retshandlinger, har haft et sådant syn, men det er ikke normalt, og det er forkert derfra at slutte, at det er det generelle syn i „visse kredse af befolkningen“. Det er i hvert fald en misforståelse. Det må bestrides, at der noget sted i Grønland findes et almindeligt mildt syn på sædelighedsforbrydere, der behandler mindreårige uterligt.

Men bemærkningerne går et stykke videre. I slutningen af bemærkningerne til § 53 udtales det, at det må anses for hensigtsmæssigt, at der i de administrative bestemmelser om påtale

„optages en bestemmelse om, at der ikke rejses tiltale mod personer, som i overensstemmelse med lokal, traditionel moralopfattelse har behandlet mindreårige uterligt...“

Jeg tager afstand fra denne tankegang. For det første mener jeg, at hvis der virkelig findes en sådan lokal opfattelse, der tillader den slags usædelighed, skal denne opfattelse bekæmpes, og forbryderne skal straffes strengt, for at vore børn kan blive beskyttet. For det andet vil det være uholdbart, at forskellige egne i et land har forskellig retspraksis, f. eks. med hensyn til moralske forbrydelser.

At grønlænderne ikke ser mildt på sådanne sædelighedsforbrydelser — som forresten er meget sjældne deroppe — kan man bl. a. se af en retssag, som for en del

år siden blev behandlet i et af kolonisterne. Sædelighedsforbryderen, der havde foregrebet sig på en række børn, var en grønlænder, og der sad en grønlænder som formand for domstolen, fungerende for selsmanden. For een gangs skyld var der grønlandsk majoritet i domstolen. Jeg husker denne retssag, hvor forældre græd af sorg og harme i retssalen. Der var stor harme blandt grønlænderne over forbrydelsen, og forbryderen fik den hårdeste straf, han kunne få: han blev kastreret — ganske vist frivilligt.

Jeg siger dette for at vise, hvorledes man fra grønlandsk side ser på den slags forbrydelser, hvor strengt man ser på dem. Det er mig uforståeligt, at bemærkningerne til et lovforslag som det foreliggende kan rumme udtalelser, der er kompromitterende for en landsdels befolkning.

Edel Saunte: Bestemmelsen i den danske straffelovs § 256 svarer til § 42 i det foreliggende lovforslag, men i § 42 udelader man bestemmelsen fra § 256, stk. 2, hvori der står, at er den for smitten udsatte den skyldiges ægtefælle, finder påtale alene sted efter dennes begæring. Det vil altså sige, at det offentlige ikke kan rejse påtale overfor en ægtefælle, der har udsat den anden ægtefælle for smitte med kønssygdom. Forholdet mellem ægtefæller er efter min mening af en så nær karakter, at det støder mig, at det offentlige skulle kunne gribe ind i deres indbyrdes forhold, selv i den situation, hvor den ene ægtefælle har udsat den anden for smitte med kønssygdom. Det kan være, at en sådan indgriben fra det offentlige får et ægteskab til at gå fuldstændig i stykker, medens det måske ikke ville være gået i stykker, hvis det offentlige ikke havde blandet sig i sagen. Jeg har bøjet mig for den indvending fra grønlænderne, at man nu havde fået lovforslaget så vidt frem, og at man meget ønskede loven gennemført snarest, men jeg kan ikke lade være at pege på, at jeg anser det for at være højst uheldigt, at man har udeladt bestemmelsen fra § 256, stk. 2. Jeg beder om, at statsministeriet ved uarbejdelsen af påtalebestemmelserne modvirker en for ivrig indblanding i ægtefællernes indbyrdes forhold.

En anden bestemmelse — eller rettere sagt